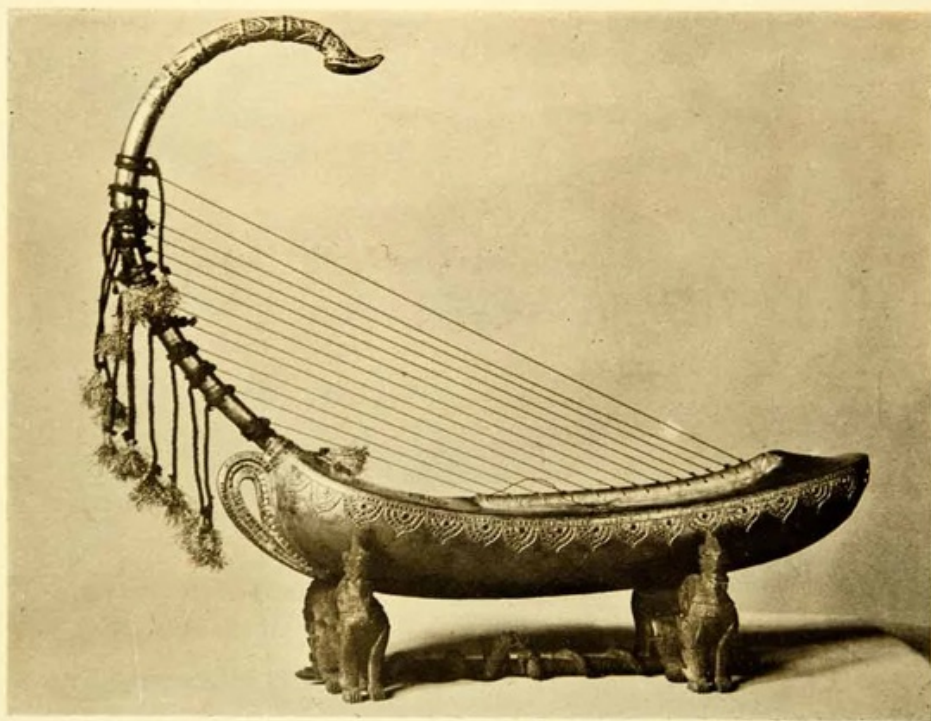

ညေး
မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့
စောင်း

မာရ်နတ်အပျင်းပြေတီးဖို့ စောင်း

ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကို

ဓားမြှောင်တစ်လက်လို

မြည့် နေအောင် သွေးနိုင်တဲ့တစ်နေ့ ကျမှ

ဖြစ်ခဲ့သမျှ

သင်ပုန်းချေကြတာပေါ့။

အဲဒီ ည ...

ကောင်းကင်မှာ နက္ခတ်စုံစေ့ရမယ် ...။

The Scream(အော်သံ)

နှစ် ဆယ်ရာစုအနှောင်းပိုင်း လူသားတွေ ရဲ့ ကမောက်ကမအနိုင်ဆုံး ရူးသွပ်မှု
တွေ ထဲက တစ်ခုကို ပြပါဆိုရင် The Scream(အော်သံ) လို့ အမည် ရတဲ့
ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဒေါ်လာသန်း ၁၂၀ နှင့် အရောင် :အဝယ် ဖြစ်သွားတဲ့ သတင်းကို
အရင် ချပြရလိမ့်မည် ထင်သည်။

လူ တစ်ယောက် က နားပိတ်ပြီး အော်နေသည်။

ပန်းချီကားတစ်ချပ်လုံး စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အပူရောင် တော် တော် များများ
သုံးထားသည်။

ထို ပန်းချီကားကို သင်တို့ သည်လည်း နီးစပ်ရာမှာ ရှာဖွေ ကြည့်ရှု နိုင်ပါသည်။

အတ်ဗာဒ်မန် ချိရဲ့ ကမ္ဘာကျော်လက်ရာ ...

ထို ပန်းချီကားကို ကြည့်ရှု နေစဉ် သင့်အတွက်လည်း စဉ်းစားစရာတွေ
ဖြစ်လာလိမ့်မည်။

အော်သံ ...

ဘယ်သူက အော်တာလဲ ...

ဘယ်ကလာတဲ့ အော်သံလဲ ...

ပန်းချီကားထဲက နားနှစ်ဖက်ပိတ်ထားတဲ့ လူပိန်သေးလေးက အော်တာလား...။
ဒါမှမဟုတ် အဲဒီ လူပိန်သေးလေးကပဲ အော်သံကို ကြားပြီး ထိတ်လန့် ခဲ့လေသလား ...။

၁၈၉၅ ကတည်းက အတ်ဗာဒ်မန် ချီသည် အော်သံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လူတွေ ကို
Message ပေးချင်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။

သူ ကိုယ်တိုင်လည်း လူသားကမ္ဘာကို ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို့ ရိုက်ခတ်ခဲ့တဲ့
အော်သံကို နှစ်တစ်ရာလောက် စောပြီးကြားခဲ့မိပုံ ပေါ်ပါသည်။

သမိုင်းဘာသာရပ်နှင့် မကင်းနိုင်ကြတဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတိုင်း
အတန်းတင် စာမေးပွဲအောင်မြင်ရန် တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း ကျက်ဖို့
ပြင်ထားကြပါ ...

သတင်းစာများ ဖတ်ရင်းနှင့် ဇိုင်းမျက်မှော င်ကျွတ်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။

၂၁ရာစုဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ရယ်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်ကာလတစ်ခုဆိုကို
ဦးဆောင်ခေါ်ယူ နေပြီလား ...။

သင်တို့လည်း ကမ္ဘာ့အရေး ကို စိတ်ဝင်စားပါကလက်ရှိ သတင်းများ ကို

ကြားရပေလိမ့်မည် ...

ဖိအားတွေ ကြားထဲကနေ မြောက်ကိုရီးယားက နျူကလီးယားဗုံးကျည်များ စမ်းသပ်သည်။

အမေရိကန် ငွေကြီးက ဗုံးကျည်အန္တရာယ် ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်သည့် X-ဗီand ရေဒါကို ဂျာနီနိုင်ငံသို့ မျက်နှာလုပ်ပြီး တပ်ဆင်ပေးလိုက် သည်။

သူ့ပိုင်နက် ရေပြင်အတွင်း ၊ ရုရှားစစ်သင်္ဘောတစ်ဆင်း တစ်လတိတိ သိုသိပ်စွာ လျှို့ဝှက် ကင်းလှည့်သွားခြင်းကိုတော့ မသိလိုက် (ဒီတစ်ချီတော့ ငွေကြီး ခံလိုက်ရသည်) ငွေကြီး တင်းသွားသည် ထင်သည်။ စီ-2A အဆင့်မြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် လေယာဉ်ပျံကို တီထွင်ပြန်သည်။ (ထိုလေယာဉ်ပျံမှာ တော် ရုံရေဒါနှင့် ခြေရာခံ၍ မရနိုင်) တဖန် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် လေယာဉ်တီထွင်ပြီးပြန်တော့လည်း သူ့ ခမျာ အေးအေးလူလူမနေသာပြန် ...။ ထို ကိုယ်ယောင်ဖျောက်လေယာဉ်ပျံများ ကို ခြေရာခံနိုင်သည့် ကွမ်တန်ရေဒါနည်းပညာကို တစ်ဆင့်မြင့်ပြီး တီထွင်ရပြန်သည်။

စေ့စေ့တွေ :ကြည့်လျှင် ရယ်စရာတော့ အတော် ကောင်းသည်။

တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက် တီထွင်လိုက်၊ ကာကွယ်ရေး ကိရိယာဖန်တီးလိုက်၊ ထို ကာကွယ်ရေး ကိရိယာကို ဖြိုခွင်းနိုင်သည့် အဆင့်မြင့်တိုက်ခိုက်ရေး လက်နက်တန်ပြန်တီထွင်လိုက်၊ ထိုတန်ပြန်တိုက်ခိုက်ရေး အဆင့်မြင့်လက်နက်ကို ကာကွယ်နိုင်သည့် အဆင့်မြင့် တန်ပြန်ကာကွယ်ရေး ကိရိယာ တီထွင်လိုက်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မုန့် လုံးစက္ကူကပ်လာကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ကျော်လာခဲ့လေပြီ ။

မည် သူမျှ နောင်တမရကြသေး။ မည် သူမျှ ကိုယ်အရှိန် မသပ်နိုင်ကြသေးပေ။

တိုက်ခိုက်ရေး ၊ ကာကွယ်ရေး ၊ လက်နက်များ ဖန်တီးတီထွင်နေရသည်နှင့် လူသားအရင်းအမြစ်နှင့် ငွေကြေးဘတ်ဂျက်မှာ သန်းနဲ့ ချီ ဆုံးရှုံးနေပေသည်။

တကယ်ဆိုရင် တိုက်ခိုက်ရေး အတွက် လောက်စလုံးနှင့်လောက်လေးခွ၊

ကာကွယ်ရေး အတွက် သံခမောက်တို့ တီထွင်လိုက်ရုံနှင့်သာ တင်းတိမ်ကျေနပ်ပြီး
တခြားစူးစမ်းလေ့လာရေး များ အတွက် ပိုမိုအားထည့်ဆောင်ရွက်ခဲ့နိုင်မည် ဆိုလျှင် ...။

ယခုလောက်ဆို ကျွန်ုပ်တို့ သည် အခြားဂြိုဟ်များ၊ အခြားစကြာဝဠာများ သို့ပင်
ခြေဆန့် နေထိုင်နိုင်လောက်ပြီ ...။

ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ စာအကျက်ပျင်းကြောင်း သင်တို့ကို
သိစေလိုပါသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး လူကြီးမင်းများ အနေနှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင်
တတိယကမ္ဘာစစ်အကြောင်း ကျက်မှတ်လေ့လာဖို့ အခန်းတစ်ခန်း တိုးမလာစေရန်
တာဝန်ယူပေးကြပါ။

မနေ့က တကယ် ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား ?

ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာများ ကို တင်ဆောင်ရင်း ၂၀၁၂ နှစ်သည်
တအိအိမောင်းနှင့်ခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့နောက်ဆုံးနေ့ လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့
အတွက် လူသားများ ၏ ပြင်ဆင်မှု များ သည်လည်း အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံပင် ...။

ဩစတေးလျဝန်ကြီးချုပ်က ထိုနေ့မှာ
ကိုရီးယားသီချင်းအေးအေးလေးနားထောင်ရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

လျူကီယန်ဆိုတဲ့ တရုတ်အမျိုး သား တစ်ယောက် ကတော့ ရေ၊ အစားအစာ၊
အောက်ဆီဂျင်ဘူးတွေ တင်နိုင်ပြီး လူအယောက် သုံးဆယ်၊ နှစ်လအထိ
အသက်ရှင်အောင်ကာကွယ်ပေးနိုင်တဲ့ ရောမအသက်ကယ်ဘာလုံးကြီးဆောက်ပြီး အဲဒီ

အထဲ ဝင်ပုန်းခဲ့သည်။

သူ့ဘောလုံးက တောင်မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းလို အအေးဒဏ်ကို ကာလကြာရှည်ခံနိုင်ပြီး ပေ ၃၃၀ကျော် လှိုင်းလုံးဒဏ်ကိုပါ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ် ဆိုပဲ ..။

လူတွေ ဟာ ဒီဇင်ဘာ ၂၁ ရက်နေ့ ကို စိုးထိတ်စွာ ဖြတ်သန်းနေကြချိန်မှာ ပဲ ကမ္ဘာ့တစ်နေရာမှာ တော့ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဟာ တိုးတိတ်ငြိမ်သက်စွာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတု ကြည်လင်ပြီး နေသာသည်။

မြက်ခင်းများ မှာ စိမ်းစိုပြန့် ပြူး နေပြီး ဆိုက်ပရပ်(စ်)က တိုက်ခတ်လာသည်ဟု ထင်ရသည့် လေအေးအေးလေးများ အောက်မှာ တောပန်းတချို့ယိမ်းနွဲ့ ကခုန်နေလေသည်။

တောင်ကုန်းမို့ မို့လေးပေါ်က ခုံတန်းလျားလေးတစ်ခုမှာ တော့ ဇိုင်းနှင့်ဆိုက်ချီတို့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြပြီး ပြာလွင်လွင်ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

ဒါဟာ ရည်းစား ဖြစ်ဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် အလို ... ဟု ဇိုင်းက တွေးထားသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ဇိုင်း ... ဒီနေ့ တကယ်ကမ္ဘာပျက်မှာ လားဟင် ..."

ဆိုက်ချီမေးတော့ သူက ဆောင်းခိုငှက်များ ပျံသန်းနေကြသည်ကို ကြည့်ရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့် လိုက်ကာ ...

"တို့တော့ မထင်ဘူး။ ဟိုမှာ ပျံလွှားလေးတွေ ပျံနေတာကို ကြည့်ပါလား။ သူတို့ တစ်ကောင်မှ ကြောက်မနေကြဘူး။ တချို့ ပထဝီသဘောတရားတွေ ကို လူတွေ ထက် တိရစ္ဆာန်တွေ ကပို နားလည်ကြတယ်လေ...။ သူတို့ ကို အကဲခတ်ပြီး လက်ငင်းအခြေအနေတွေ ကို အကဲဖြတ်လို့ ရတယ်...။ သေချာတယ်...။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာမပျက်ပါဘူး..."

"တကယ်လို့ များ အခု ကမ္ဘာ ထပျက်ပြီဟေ့ဆို ကျွန်မတို့ ဘာအရင်

စ,လုပ်သင့်သလဲ..."

"အနီးကပ်ဆုံးမှာ ရှိနေတဲ့ လူသား တစ်ယောက် ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ..."

ဟာ..ဟာ။

သူ့စကားကြောင့် ဆိုက်ချီမှာ နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း ပြုံး သွားသည်။

ဆိုက်ချီ ...။

ဘာသီနမ် တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အမွှေးပျံ့ ဆုံး နှင်းဆီပန်းကလေးတစ်ပွင့်...။ တနည်း
... ဘာသီနမ်တက္ကသိုလ်ကြီးရဲ့ အထက်မြက်ဆုံး ရူပဗေဒဆရာကြီး ပါမောက္ခအန်ဒီလန်၏
ချစ်စဖွယ်သော သမီးကလေး...။

ဇိုင်း ကတော့ ရူပဗေဒမေဂျာမှာ အညတရ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် ပါ။
မွှေးပျံ့တဲ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ပညာအတူသင်ရင်းကနေ
တခြားကျောင်းသားများ နီးတူ သူပါရောပြီး နှင်းဆီအဆိပ်တက်နေရသူ ...

သူများ ထက် သူပို ကံကောင်းလိမ့်မည် ဟု ထင်ပါသည်။

ဒီနေ့ နှင်းဆီပွင့်ကလေးဆီက Yes or No တိကျတဲ့ အဖြေတစ်ခုကို
သူရတော့မည် ။

"အမှတ်တရ ဖြစ်သွားအောင်လို့ ပေါ့ ...။ ကမ္ဘာ့ပျက်မယ့်နေ့ မှာ ကျွန်မရင့်ကို
အဖြေပေးမယ် ဇိုင်း..."

ဂေဟစနစ် ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေး နေ့ က သူမအဲလိုပြောခဲ့ဖူးသည်။
အမှတ်တရ ဖြစ်သွားအောင်ထက် သူ့ ကို သူမပိုအချိန်ဆွဲချင်လို့ပဲ ဖြစ်မှာ ပါ...။

ကမ္ဘာ့ပျက်မယ့်နေ့ ကို လူအများ က ရောက်မှာ ကြောက်နေကြပြီး သူ့ မှာ တော့
မြန်မြန်ရောက်ချင်ကြောင်း ဘုရားထံဆုတောင်းနေရတော့သည်...။

"ဒီနေ့ ကမ္ဘာပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး...။ ဇိုင်း ပြောတာမှန်တယ်။ ပုံနေတဲ့ ပုံလွှားလေးတွေ ပျော်နေကြပုံ ရတယ်..."

"ဟုတ်တယ်...။ သူတို့ ပျော်နေကြတာဟာ သူတို့ ချစ်သူတွေ ဆီကလည်း သူတို့ လိုချင်တဲ့ အဖြေရခဲ့ကြလို့ ဖြစ်မယ်..."

ဆိုက်ချီက ပြုံး ရင်း ခေါင်းငုံ့ သွားသည်။

နောက်တော့မှ ...။

"ကျွန်မ သတိမမေ့တတ်ပါဘူး..." လို့ ညင်သာတိုးတိတ်စွာ ပြော၏ ။

ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

နီးနီးကပ်ကပ်မှာ ရှိနေတဲ့ သူမလက်ခုံကလေးကို မရဲတရဲလေး ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ နားတစ်ဖက်ကို သူမနှုတ်ခမ်းလေးနား တိုးကပ်ပေးလိုက် သည်။

"ဇိုင်းကို ကျွန်မ ချစ်တယ် ..."

သေချာတယ်။

ဒီနေ့ အတွက် ကိုရီးယား သီချင်းလည်း နားထောင်စရာ မလိုဘူး...။

အသက်ကယ်ဘောလုံးကြီးထဲလည်း ဝင်ပုန်းစရာ မလိုတော့ဘူး...။

ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းနဲ့ တင် သူ ကယ်တင်ခြင်းခံလိုက်ရပြီ...။

မနေ့က ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား?

၂၀၁၂ ဒီဇင်ဘာ ၂၂ရက်နေ့မှာ တော့ ကမ္ဘာနဲ့ အဝှမ်းမှာ "မနေ့က

ကမ္ဘာပျက်ခဲ့ပါသလား" ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ သတင်းဆောင်းပါးတွေ
ဝေဝေဆာဆာထွက်ရှိလာသည်။

သူ ကတော့ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲမှာ ယခုကဲ့သို့ ရေးလိုက်၏ ...။

ဟင့်အင်း...။

မနေ့က ကမ္ဘာမပျက်ခဲ့ပါဘူး...။

စိတ်လည်း မပျက်ဘူး...

ဘိုင်းလည်း မပျက်ဘူး...

မီးတောင် မပျက်ဘူးဗျာ...

အဲ...အိပ်ရေး တော့ နည်းနည်း ပျက်တယ်ဗျ...

ဒီလိုပါ...

အဲဒီ နေ့မှာ ပဲ ကျွန်တော် ဆိုက်ချိန် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ

ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက် နမ်းမိမှန်းမသိတဲ့ အနမ်းတွေ ကို ညမအိပ်ခင် ပြန်စဉ်းစားမိလို့ ပါ...။

အဟဲ...

မနေ့က ကမ္ဘာမပျက်ခဲ့ပါဘူး...

အိပ်ရေး ပဲ ပျက်ခဲ့တယ်...။

ပြဿနာက ခေတ်သစ်ကမ္ဘာဦးနေ့ရဲ့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံက စခဲ့တယ်...။

(သို့မဟုတ်)

The hum....(အော်သံ)

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၂ ဇီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်နေ့ ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ၌ ၊

အိပ်မောကျနေရင်းမှ ဇိုင်းဖျတ်ကနဲ နိုးလာသည်။

ခပ်သဲ့သဲ့ကလာတဲ့ အော်သံတိုးတိုးလေးကြောင့် သူဖျတ်ကနဲ နိုးလာရခြင်း

ဖြစ်၏ ။

ဇိုင်းတို့ နေအိမ်မှာ အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ ဂျာမနီခုံပုတ်၊

ကြံစာပင်၊ တောင်နေကြာနှင့် အမေရိကန်မြက်ရိုင်းပင်များ ရောယှက်ကာ သဘာဝအတိုင်း
ခြံစည်းရိုးခတ်ထားသည်မို့ ငှက်တော် တော် များများ ခြံ စည်းရိုးထဲ အိပ်တန်းဝင်လေ့ရှိသည်။

ငှက်တွေ ရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း အော်သံများ ကိုလည်း ညအခါများ ၌

ဇိုင်းကြားရတတ်သည်။

အခု အော်သံကရော...။ ငှက်တစ်ကောင် ခြံစည်းရိုးထဲက အော်နေတာလား။

အသံက ခပ်တိုးတိုး...။ သို့သော် ထပ်လည်း တိုးမသွား၊ ထပ်လည်း ကျယ်မလာ...။

ပုံမှန်လေးအဆက်မပြတ် ထွက်နေသည်။

ဇိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

လူ တစ်ယောက် အိပ်မောကျနေရင်းမှ လန့်နိုးစေခဲ့တဲ့ အော်သံသဲ့သဲ့က ဘယ်က

မြည် နေတာလဲ...။

အချိန်က တစ်ယောက် တည်း ခြံထဲ မဆင်းသင့်တော့သော

သန်းခေါင်လွဲအချိန်...။ သို့သော် အော်သံကလည်း ဇိုင်းကို ညှို့ငင်ခေါ်ယူနေသလို

ဖြစ်နေသည်။

ခြုံထားတဲ့ စောင်ထူထူကို ဆွဲခွာလိုက်ကာ

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့်လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးယူရင်း စစ်ဂျာကင်ရှည်တစ်ထည်ဝတ်ဆင်ပြီး

အိပ်ခန်းထဲက သူထွက်လာခဲ့သည်။

မိဘများ ၏ အခန်းရှေ့က ဖြတ်တော့ ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ဆီက
ဟောက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားနေရသည်။

ဒါဆို လူတိုင်းနီးပါးတော့ ဒီအော်သံကို သတိမထားမိဘူးပေါ့...။

ဧည့်ခန်းတံခါးများ ကို အသံမမြည် အောင် ဆွဲဖွင့်ရင်းသူခြံထဲဆင်းခဲ့တော့
အော်သံသဲ့သဲ့က ထုံးစံအတိုင်း မနီးလွန်း၊ မဝေးလွန်း အနေအထားအတိုင်း ရှိနေသည်။

"ဖျတ်...ဖျတ်...ဖျတ်...ဖျတ်..."

ဆောရီး... ဆောရီး...။

အိပ်နေကြတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင် ကြောင့် ခြံစည်းရိုးထဲမှာ အိပ်နေကြတဲ့
ဌာကွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေစဉ် သူ့ ဆီ ဖုန်းဝင်လာသည်။

ဟင်... ဆိုက်ချို့...။

အချိန်မတော် ကြီး လှမ်းဆက်ပုံထောက်တော့ အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုခု ရှိပြီနဲ့
တူပါရဲ့။

"ဆိုက်ချို့..."

"ဇိုင်း ... အိပ်နေတာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား"

"ဟင့်အင်း... ကိုယ်နီးနေတာ ကြာပြီ..."

"ဟင်... ဇိုင်း မအိပ်ရသေးဘူးလား"

"မဟုတ်ဘူး... အော်သံတစ်ခုကြောင့် ကိုယ်နီးလာတာဆိုက်ချို့"

"အို..."

ဆိုက်ချို့ အံ့အားသင့်သွားပုံ ပေါ်သည်။ နောက်တော့မှ

"ကျွန်မလည်း အဲဒီ အသံကြောင့် နိုးလာတာ ဖိုင်း..."

"ကိုယ်လည်း အဲဒီ အသံကို ရှာမယ်ဆိုပြီး ခြံထဲဆင်းလာတာ။ နည်းနည်း တော့ ထူးဆန်းနေပြီ...။ အသံက ကျယ်လည်းမလာ၊ တိုးလည်း မသွားဘဲ ဘယ်နေရာကနေ ရပ်ပြီးနားထောင် နားထောင် ဒီအတိုင်း တသမတ်တည်း ထွက်နေတယ်"

"ဟုတ်တယ်...။ ကျွန်မလည်း အမှတ်တမဲ့ကနေ တဖြည်းဖြည်း သတိထားမိလာတာ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကြီးမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသံကြီးနော်..."

"ဆိုက်ချီ ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ ... တစ်ယောက် တည်းလား..."

"အသံကို ရှာရင်းရှာရင်းနဲ့ လေသာဆောင်ရောက်နေတာလေ။ တစ်ယောက် တည်း။ ဖေဖေတို့တော့မနိုးကြဘူး..."

"ပြန်အိပ်လိုက်တော့နော် ... ညဉ့်သန်းခေါင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် တည်း အိမ်အပြင်ရောက်နေတာ မကောင်းဘူး"

"အင်းပါ ဖိုင်းရဲ့ လေသာဆောင်က အိမ်အပြင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး...။ ဖိုင်းလည်း အိပ်တော့လေ။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်..."

"ဝှတ်နိုက် ဆိုက်ချီ...။ အဲ... ခဏနေဦး ..."

"အင်း... ပြောလေ..."

"ကိုယ် ... မင်းကို အရမ်း ... ချစ်...တယ်.."

"same with you နော်.. အိုကေ.. ဝှတ်နိုက်..."

မထင်မှတ်တဲ့ အချိန်ကြီး ချစ်သူဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့လည်း စုံထောက်ကြီးလုပ်နေရာကနေ စိတ်တွေ က ကြည်နူးလာသည်။

အသံကိုလည်း ခဏမေ့သွားသည်။

အစာရှာထွက်လာသည့် ဇီးကွက်တစ်ကောင် သူနဲ့ နီးနီးလေးကနေ

အတောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ရင်း သကြားသီးအပင်ပေါ်တက်သွားပြီးနောက် သူလည်း
အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တော့သည်..။

ထိုအ ဖြစ်အပျက်အပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့မှ ထိုအသံမှာ ကမ္ဘာကို
ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို ရှောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ သိပ္ပံပညာရှင်များ ပင် တိကျရောသည့်
အဖြေမထုတ်နိုင်သည့် "The hum" ဆိုသည့် အော်သံတစ်ခု ဖြစ်ကြောင်း သူသိခဲ့ရသည်။

